

Cartes

Democràcia
i llibertat

Enric Mestres Girbal. Tossa de mar.

Dues paraules que darrerament omplen la boca de molts que les utilitzen en benefici propi, sense aprofundir en el fet que, sense un marc legal, és a dir, sense unes lleis que les faci útils als ciutadans, són paraules ideològicament partidistes, buides i allunyades de la realitat. En aquests moments d'efervescència política, és molt necessari que la ciutadania no es deixi portar només per els sentiments convenientment manipulats, sinó que també utilitzi el seny i el raciocini.

La democràcia, estrictament parlant, és acceptar el que la majoria decideix però, què passa si aquesta majoria pren un rumb equivocat? Si un grup de nens decideix que és molt divertit anar a saltar per un penya-segat, és un dictador el pare que els ho prohibeix? No és millor pensar que és algú que es preocupa per la seva integritat? El mateix passa amb la llibertat que, sense unes lleis que la garanteixin, és fàcilment convertible en llibertinatge. La llibertat de poder passejar tranquil·lament, de poder anar a dormir a mitjanit o d'expressar les opinions xoca frontalment amb la llibertat dels que creuen que la vorera és seva, dels que fins a la matinada fan soroll sota la finestra o dels que pensen que, insultant, tenen més raó.

Democràcia i llibertat sí, però matisades i emmarcades dins la legitimitat de les lleis.

Intenten ficar-hi
cullerada

JOAN JANOHER I SADURNI. FORALLAC.

Hem entrat en campanya electoral i ja tenim els moscons de sempre donant la llauna al programa en qüestió. No s'adonen de la importància que tenen aquestes i només es preocupen de desestabilitzar el compromís que espera la nostra ciutadania. Cal saber entendre el missatge posat de manifest el passat 11 de setembre, amb una clau més que entenedora del que de veritat ens interessa.

Doncs no volen entendre que el senyor Mas ve demostrant en tot moment que té allò que cal tenir, i és un clar referent del president que necessita un país. I que la resta de protagonistes amb idees diferenciades no juguin amb la sobirania del nostre actual president. No correspon fer-ho ara, ell és coneixedor de la inquietut del seu poble, el que li ha dipositat tota la seva confiança per poder assolir la nostra fita com a país.

Només s'escau un suport unànimе al seu programa, i hem de rebutjar amb contundència els entrebancs que intenen posar les altres forces opositores. Mai Catalunya ha tingut al seu abast l'oportunitat de guanyar un referèndum per la seva autodeterminació. No ho espatllem ara amb visionaris contraris a la voluntat d'un país, no és pas aquest el moment, s'esdevé mitjançant la participació massiva per defugir dels fantasmes de la por i eradicar per sempre els que pretenen ficar-hi cullerada.

Als «senyors» Wert, Camacho, Rivera
& Cia.

Jordi Fornos Culi. RIPOLL.

Fins ara no m'havia plantejat mai la independència del meu país. Bé, doncs aquest sentiment ha arrelat em mi com mai. Les causes: vostès. Amb les seves paraules i seu afany de tornar a temps passats (diguem-li 1492 i 1950), ja que el que volen és «espanyolitzar-nos». Pràcticament ho han aconseguit, no sé si tant a comarques com a les ciutats.

Divendres, 2-11-12, viatge a Barcelona amb tren. Durant el viatge, un escolta converses de la gent: en català, 30%, en espanyol 70%. Viatge en metro, 20% en català, 80% en espanyol. Hora de dinar a la ciutat, lloc: un petit restaurant, atenció al client: 100% en espanyol. Bé, és que aquí ni m'entenen quan els demano el dinar, a més les cartes i el menú només en espanyol. Conclusió, sóc en una ciutat de fora de Catalunya, ja que només puc

parlar en català amb els meus acompanyants. Vaja, tornem a «háblenos en cristiano».

Les dates que descriu és perquè el 1492 els espanyols van conquerir Sud-amèrica i van anul·lar completament la seva cultura, idioma i els van robar els seus béns portant-los a la ruïna (diguem espoli fiscal al segle XXI) i els 50 perquè des d'Espanya ja es comença a parlar d'enviar-nos el que tots pensem. I no perquè ens estimin, sinó per no deixar anar la «mamella» dels diners per proveir l'Estat i altres indrets que els donen peix però no els han ensenyat a fer servir la canya per pescar. S'han preguntat què seria de l'Estat sense els diners de Catalunya? Ha!

I en les infraestructures, treuen subtilment diners per a la N-II per invertir-los a Múrcia o de Lleida per a l'Aragó (comunitats autònomes del PP). Tant de bo aconseguim el dret a decidir què volem ser com a poble.

«Perros catalanes»

MIQUEL MOMPIÓ i AZEMAR. RIUDARENES.

Els catalans som treballadors, responsables, solidaris (mireu la Marató de TV3), fidels, gent de paraula, murrís, negociants, honorats (encara que l'excepció confirma la regla), estalviadors, introvertits i desconfiats, però quan obrim la porta del cor i de casa nostra, l'obrim per sempre. Com diu l'encertada cançó dels Jocs Olímpics del 92, Amics per sempre.

A l'altre costat de l'Ebre hi ha gent que, perquè no ens coneix, perquè ens enveja o els han manipulat demagògicament, ens han dit, ens diuen i ens continuaran dient perros Catalanes i pensant certament en el gos, es diu que és l'animal més amic de l'home. Fidel, obedient, guardià de casa i dels seus i només en comptades ocasions, mossega o ensenya les dents, i ho fa quan l'ataquen, el maltracten o quan li treuen el plat a mig menjar.

En el terratrèmol que ha esdevingut a resultes de la manifestació de l'11 de setembre, el poble català ha ensenyat les dents i ha mossegat i ho ha fet en defensa de la seva subsistència, de la seva dignitat i de la seva identitat. Ha estat una denúncia, una queixa i una autodefensa, i ara, després de la sorpresa, d'atacs, d'amenaques i mentides corrosives. De cop i volta els que ens tractaven de perros Catalanes ens descobreixen, ens admiren i el sorprenent ens estimen i ens volen estimar com mai.

Jo no era ni sobiranista, ni independentista, sempre he intentant ser un home de diàleg, però el vas s'ha vessat i ens ho han posat molt difícil. Com a català desconfiat, avui tinc la porta tancada, com li fan al President Mas quan va anar a Madrid, perquè d'aquesta gent tan ufana i tan superba, jo no me'n refio.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/11/11/cartes/590376.html?utm_source=rss